

UZASADNIENIE

Powód M. M. wystąpił w dniu 9 listopada 2015r. do Sądu Rejonowego w Zgierzu z pozwem przeciwko G. D.. Wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 200.000 zł z umownymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2014r. do dnia zapłaty w formie wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Sąd Rejonowy w Zgierzu postanowieniem z dnia 23 listopada 2015r. sygn. akt I Nc 4103/15 stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Łodzi.

Zarządzeniem z 29 grudnia 2015r. skierowano sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwyczajnym.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Strony pozostały przy swoich stanowiskach powód wnosił także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

Strony zawarły umowę pożyczki 200.000zł stwierdzoną pismem w dniu 1 grudnia 2014r. Pozwany otrzymał kwotę 200.000 zł i w umowie pokwitował odbiór tej kwoty. Strony określiły w umowie datę zwrotu pożyczki na dzień 5 stycznia 2015r. Także ustaliły, iż pożyczkobiorca zapłaci odsetki w wysokości 10.000zł. Nadto na wypadek niedokonania zwrotu pożyczki w terminie umownym tj. 5 stycznia 2015r. pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty odsetek za opóźnienia w kwocie 13% w skali roku. Pożyczkodawca - powód w tej sprawie wzywał pozwanego do spłaty pożyczki ustnie a w dniu 13 października 2015r. wystosował wezwanie pisemne, w którym wezwał do spłaty kwoty 200.000zł oraz odsetek umownych wyliczonych na kwotę 16.032,88zł i wyznaczył termin spłaty na 7 dni od dnia odebrania pisma.

Strony dobrze się znały, utrzymywały dobre kontakty towarzyskie wspólnie wyjeżdżali i się gościli. Strony prowadziły działalność biznesową. Pozwany wyszukiwał i wskazywał uszkodzone pojazdy. Pojazdy te nabywał G. M., ojciec powoda pod firmę (...). Nabywał te pojazdy i zlecił ich naprawę Z. T. teściowi pozwanego, działającego pod firma (...). Z kolei firma (...) sp. z.o.o, w której powód jest prezesem zarządu nabywała te pojazdy w celach dalszej sprzedaży lub wynajmu.

Strony prowadząc takie rodzinno-koleżeńskie interesy zmieniały i pogłębiały współpracę.

W ramach wskazanej wyżej działalności zostały wystawione przez firmę (...) w Ł. cztery faktury; jedna z 10 marca 2015r. na kwotę 45.400,53 zł trzy z 31 marca 2015r. na kwotę 17.300,01 zł, 19.200 zł i 29.200 zł na nabywcę firmę (...) w Z.. Strony prowadziły rozmowy biznesowe, w jednym ze spotkań w siedzibie firmy pozwanego, omawiano sprawę dalszego biznesu – wspólnej wypożyczalni gdzie doliczono się też niezgodności w rozliczeniach dotyczącą 60.000zł.

Pozwany udając się na prywatne spotkania z powodem zabrał z domu 10.000zł, wrócił do domu bez tych pieniędzy. Pozwany nie posiada żadnych pokwitowań na kwotę, którą według jego zeznań miał wręczać powodowi.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów załączonych do akt :

- wezwanie do zapłaty z dowodem nadania k. 8 i 9
- umowa pożyczki k.19
- faktury k. 45, 46, 47, 48

Zeznania świadków:

- G. M. k. 63 odwrót

- Z. T. k. 150 odwrót

- A. D. k. 150 odwrót

- J. C. k. 151 odwrót, 152

Zeznania powoda M. M. k. 152, 152 odwrót

Zeznania pozwanego G. D. k. 152 odwrót, 153

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę, nie budzą one wątpliwości co do okoliczności w nich zawartych.

Zeznaniom świadków Sąd uznał za wiarygodne za wyjątkiem zeznań świadka A. D., żony pozwanego w zakresie twierdzeń co do zwrotu pożyczki w ratach 60.000zł i trzy razy po 10.000zł. Zeznanie te pochodzą od osoby najbliższej dla pozwanego, a więc są stronnicze. Nadto po rozpytaniu okazało się, że np. fakt spłaty 10.000zł wywodzi tylko z tego, że mąż zabrał 10.000zł z domu i wrócił bez tych pieniędzy, natomiast nie była świadkiem wręczenia tej kwoty. Zaś co do zapłaty 60.000 zł to jej zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadka J. C. obcy dla stron, który zeznał, że był przy spotkaniu – strony mówiły o wzajemnych rozliczeniach i on pomagał wyliczyć należne kwoty, ale nie odnosił ich do spłaty pożyczki.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne, są one zgodne z większością dowodów w tym głównie z dowodami z dokumentów i pozostałych świadków.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego co do faktu spłat pożyczki, ponieważ są one sprzeczne z innymi pozostałymi wcześniejszymi dowodami.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i podlega uwzględnieniu.

Fakt pożyczki jej wysokość i termin spłaty jest potwierdzony pismem. Pozwany przyznaje podpisanie umowy także fakt otrzymania tej kwoty pieniędzy od powoda. Potwierdza też fakt wezwania go na piśmie do spłaty. Umowa pożyczki została zawarta pomiędzy stronami procesu - osobami fizycznymi czego dowodzi sama umowa i potwierdzają tobie strony.

Sąd nie podziela nieuprawnionego poglądu pozwanego, że na poczet spłaty pożyczki należy zaliczyć faktury będące rozliczeniem firmami innych właścicieli tu ojca powoda i teścia pozwanego. W ocenie Sądu nie można zaliczyć na poczet spłaty pożyczki pomiędzy stronami procesu bliżej nieokreślone rozliczenie we wzajemnych relacjach biznesowych dotyczące kwoty 60.000zł. Mowa tu tylko o wyliczonej kwocie nie wiadomo z jakiego tytułu, brak wspólnych ustaleń co do formy płatności, są tu różne zeznania świadków. Brak jest formy pisemnej tych rozliczeń. Tak samo co do spłaty w ratach po 10.000zł potwierdza tylko pozwany i jego żona przy czym nawet ona zeznaje, że nie widziała momentu wręczenia pieniędzy.

Zdaniem Sądu nie można uznać za udowodnione, że dobre kontakty towarzyskie powodowały, że nie żądano pokwitowania, skoro pożyczka była potwierdzona na piśmie, także fakt otrzymania tych pieniędzy wbrew twierdzeniu pozwanego, że z tych samych powodów – towarzyskich nie kwitował odbioru 200.000zł – fakt pokwitowania zawarty jest wprost w § 1 ust 2 umowy pożyczki.

Z tych względów Sąd pozew uwzględnił na zasadzie art. 720 § 1 kodeksu cywilnego. Sąd zasądził żadaną kwotę z odsetkami umownymi maksymalnymi zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie, ale inaczej oznaczył wysokość

odsetek tu nie wyższymi niż 13 % w stosunku rocznym oraz datę od której są liczone w tym zakresie Sąd odwołał się do treści umowy łączącej strony a to §2 ust 1 i § 3 umowy – mając na uwadze także art. 321 § 1 kpc.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i § 3 kpc.